

Ebben a szövegrészben kiválóan érzékelhető, hogy a „kifelé élő emberek” viselkedése nem tetszik Jézusnak.

Istennek tetszésünknek tökéletesebbnek kell lennie, mint amilyen volt a zsidó szentírás-tudósoké és a legvallásosabb farizeusi szektáé. Ők szó szerint, sőt betű szerint értelmezték az Írást, és nem a lényegi mondanivalót keresték. Külsőleg akarták Isten kedvét keresni, nem pedig a szív és az életvitel odaigazításával. Az irgalmas szeretet nem kapott helyet életükben, csak a törvény, a jog, az előírások betartása. A farizeusok mindig konkrét cselekedeteket kértek számon az embereken. Sose nézték azonban a mélyebb indítékot a másik emberben.

Ezzel szemben Jézus hogyan tanított? Nem a következő lépés a lemérendő, hanem az irány, amerre tartasz. És a szándék, ami vezérel. A zsidókat kormányzó farizeusok cselekedet-bevasalók. Jézus pedig Istennek tetsző lelkiület kialakítására tanít. Ehhez viszont távlatokban kell gondolkodni. Nem elegendő egy cselekedet megvizsgálása. Lehet-e egy cselekedetet értékelni a távlatok ismerete nélkül?

Mindig Isten kedvében kell járnunk. Ez a legfontosabb. Ha velünk a Vőlegény ünnepelni kell, együtt örülni vele.

Miben múlom felül a farizeusokat, és miben nem?

Lepsényi Mária, Budapest